

A Tiszatáj megalapítása körüli szerepét annak idején pontosan leírtam. Eredetileg főszerkesztőnek a Délvidéki Szemle utolsó szerkesztőjét, Koltay-Kastner Jenő professzort, az olasz tanszék vezetőjét kértük meg. Az előfizetési fölhíváson, amelyhez perforált megrendelőlap volt csatolva, még ő szerepelt főszerkesztőként. Ugyanott szerkesztőként Madácsy és az én nevem van rajta. Madácsy mint szabadművelődési felügyelő került a szerkesztőbizottságba. Hogy ne mondjam: mint Pilátus a Credóba. A többiek, némileg koalíciós alapon: Antalffy György, Bibó István, Bálint Sándor, Donászy Kálmán, Ertsey Péter, Magyar László, Seres József, Lőkös Zoltán.

Koltaynak nem tetszett a Tiszatáj neve, és ezért – ezért! – nem vállalta a főszerkesztőséget. Így rukkolt előre Madácsy László. Az ő helyére meg szerkesztőnek Ertsey Péter, egyben felelős kiadó.

Bár az első számot én állítottam össze, és a nyomdában is ott lábatlankodtam a két kitűnő szedő, Gabnai János és Mayer Pál mellett, én sem lettem szerkesztő. Annak idején már megokoltam: „Nevem tehát nem került az első számra, hiába unszolt még a nyomdában is, a szám készülte közben velünk együtt ott bábáskodó Madácsy László, nem hagytam. No, nem szerénységből, hanem mert tanári szakvizsga előtt álltam, s nem akartam magam ellen kihívni kedves professzorom, Marót Károly figyelmét. Hátha valamicske elnézésre is szükség lesz a latin vizsgák során, s akkor súlyosbító körülménynek számíthat, ha netán az ifjú tanárjelölt, a beképzelt »szerkesztő«, némi hiányokról tesz tanúbizonyságot a klasszikus auktorok ismeretében...”

Ehhez sincs hozzátennivalóm.

